

Ještěže má Gerry kvalitní trávení

Nastalo pro nás období relativní pohody. Po návratu z terénu bylo možné se doma nakládat do horké vany, čekala na nás teplá večeře, nemusel jsem umývat nádobí trávou. Zato si užijeme dlouhých jízd a návratů až za tmy. Cestou domů máme v autě puštěné topení, pomalu oba za jízdy usycháme a smrdíme, hraje rádio. Horší je ovšem vystoupit před garáží do zimy a nepohody, sundat z držáku kolo a dojet k domu. Někdy při dešti nechávám Gerryho doma a teprve potom jedu garážovat, co bych pro něj neudělal. On to ale stejně nechápe, raději by jel i v tom dešti se sněhem se mnou, a když se po slabé půlhodině vrátím, vítá mě, jako by mě celé dny neviděl.

Koncem podzimu jsme po dlouhé době museli geodeticky měřit pro nadcházející zimní zpracovávání projektů, takže s námi jezdil spolu s latí ještě vypomáhat syn-srandista. Takto jsme vyrazili do osady Jizerka. V těchto vysokých polohách byla zima už na spadnutí, a tak jsme museli měřit i o víkendu (jako by to pro nás nebylo jedno). To je zde množství výletníků, kteří neustále otravovali jalovými dotazy a narušovali můj myšlenkový proces.

Gerry se hned ráno popral s obrovským chlupatým psem u Staré pily, kde jsme zaparkovali, takže zbytek dne se snažil vyprskat z tlamy chlupy (další poznatek: Gerry neumí plivat!). Protože jsme měřili podél potoka, měl neustále tendenci se koupat, a to i přes to, že voda byla ledová a vál hnusně studený vítr. V původní místní sklárně nový majitel zřídil jízdárnu a vytvořil tady krásný objekt – koně se volně popásali na rozsáhlé horské louce, ovšem jen do chvíle, než je zmerčil Gerry. Za neustálého čumění do teodolitu jsem mu přestal trochu věnovat pozornost, až mě do reality dostalo synovo hvízdání. Přes louku pádilo stádo divokých koní, ocasy jim vodorovně vlály, hlavy natažené dopředu – za nimi stejnou rychlostí

malá černá tečka. Skupina zmizela za obzorem. Začal jsem sprintovat za nimi, ale ještě než jsem vyběhl na mírný horizont, všichni se pěkně srovnání za sebou vraceli zpátky, teď už po asfaltové cestě, která byla korzem výletníků a turistů. Ti za sebou slyšeli dusot koní a výkřiky, takže včas mohli prchnout přes příkopy do okolních rašelinišť. Koně proletěli kolem mojí úrovně, ale já jsem to k silnici už nestihl. Gerry v jejich těsném závěsu profrčel kolem mě a vůbec mě nebral na vědomí! Celá skupina oběhla areál jízdárny a znovu nabrala původní směr – to už jsem si na toho pancharta počkal, a když mě koně přeběhli, podařilo se mi tu bestii ulovit. Koně se postupně zastavili a uklidnili a já jenom čekal, kdo mi přijde vynadat jako první. Nic se však kupodivu nedělo. Gerry byl po zbytek dne na řemenu a sekal dobrotu, z měření se stalo peklo, protože se mnou při čtení latě stále cloumal.

Koncem podzimu a začátkem zimy jsme ještě mapovali jih Československa v okolí Pěňčína, Svijan a Svijanského Újezdu. Denně jsme tu nachodili značné vzdálenosti, takže ten hajzl neměl na touláni moc časového prostoru. Pokud se vzdálil po stopě, hned se vracel. Okolní polnosti byly už sklizené a zorané, takže přejít přes tyto plochy napříč se stalo téměř nemožným – to se na kola nabalilo bláto tak, že se nevešla mezi vidlice a blatníky a přestala se točit, takže mně často nezbývalo než tento metrák bahna přenášet na rameni. Na pohory se lepily stále se zvětšující koláče hlíny a bahna, k okraji pole jsem se vždycky dopotácel na pokraji vysílení.

Hned zrána jsem tu mezi poli objevil zapomenutý nesklizený úsek s obrovskými cuketami, dvě jsem utrhl a nacpal do kletru (více se jich tam nevešlo, stejně čouhaly nahoře ven). Zbytek dne jsem se s vyvrácenými rameny lopotal a klopýtal po krajině.

Doma jsem kupodivu nesklidil žádný vděk:

„Co blbneš? Každý mi to v práci vnucuje, cuket se letos urodilo strašně moc. Co s tím budeme dělat?“

Poznámka po čarou: Už asi nebudu jiný, ale když najdu nějakou věc, která by se mohla v budoucnosti k něčemu zdánlivě hodit, z vrozené hamižnosti ji seberu a teprve doma pak uvažuji, jak ji

využít. Kdysi jsem našel v trávě zarostlý, úplně nový a nepoužitý a ještě výrobcem pečlivě utažený balík ostnatého drátu – pracně jsem ho nasoukal do ruksaku a celý zbytek dne jsem vláčel tento monolit pozinkovaného železa na zádech. Celý pokřivený jsem ho skutečně dovlekl až domů. Několik let byl ten drát uložený ve sklepe, až jsem ho po vzácném záchvatu úklidu jedné dávné železné neděle položil před barák k vyřazeným pračkám, kostrám bicyklů a zrezivělým drátěnkám. Nevydržel tady ani do svozu šrotu, už ho někdo mně podobný sebral.

Ve Svijanském Újezdě tenkrát zrovna vrcholily zemní práce výkopů pro kanalizaci. Celá obec byla neuvěřitelně zasviněná od řídkého bláta, místní lidé se pohybovali zásadně v holínkách a chodili radši rozkročmo. Na svazích se přidržovali různých zábradlí a stromů, a používali berle, lyžařské hole nebo chodili ve dvojicích, držíce se kolem ramen.

My jsme sem sjížděli normálním tempem, a když jsem tu hrůzu viděl, měl jsem moc práce vůbec zastavit bez pádu z kola. Gerry se choval jako na hladkém ledě a vyhazoval nohy do všech stran. Při průjezdu jsem měl dost starostí sám se sebou, takže jsem ho ani moc nesledoval, až když jsme míjeli školku na vycházce, zaslechl jsem jednu učitelku:

„Kláro, vidíš toho psa? To je síla!“

Gerry byl úplně celý obalený blátíčkem a neměl svoji barvu. Vypadal úplně jako jiný pes i rasa – byl celý hnědě šedivý od hlavy k patám a při klusu kolem sebe vířil jemnou spršku jakéhosi aerosolu. Děti z toho měly Vánoce, navzájem se pouštěly a prstíky ukazovaly na Gerryho. Všechny měly gumové holínky a původně pestrobarevné igelitové pláštěnky, ale jejich spodní část byla stejné barvy jako Gerry, já i celá vesnice.

Za vsí se Gerry proběhl podél odvodňovacích příkopů okolní linií mokré a v podzimu již uvadající trávy a rázem byl zase dobrmanem. Já jsem potom kolo hodil do vody a po jeho vymáčení jsem dlouho kráčet vysokou trávou za Gerrym, až jsem byl také od slušných k nerozeznání. Vesnici jsme se potom vyhýbali obloukem, protože přímý nástup do auta by zvýšil jeho neprodejnost.

Poslední den této zakázky jsme se pohybovali podél Mohelky. Za oplocením vodárny jsme se na chvíli zastavili – já abych pilně zakresloval, Gerry na lovu. Po chvíli jsem si všiml, že opodál hrabe jako šílenec, až naplavená černožem s drny lítá na všechny strany a pes postupně mizí v hluboké díře. Zrovna neměl košík, takže využíval nebývalé volnosti, občas jsem viděl jeho hlínou obalený čumák. Měl jsem radost, že loví na jediném stanoveném determinovaném místě a ne svým obvyklým způsobem. Po chvíli ke mně radostně přiběhl, vrtěl pahýlem a předváděl výsledek svých schopností – z huby na obě strany visely blede paprče krtka.

„Gerry, sedni, pust!“

Na toto množství povelů znejistěl a začal přede mnou couvat. Měl jsem ještě v patrnosti, jak jedna známá otrávila svého cvičeného jestřába, když ho nakrmila myší, která asi předtím sežrala otrušík či co. Mělo jí být tenkrát podezřelé, že se jí vůbec podařilo myš chytit.

Bylo mu jasné, že mám o jeho úlovek zájem sám, a rozhodl se, že mi ho nedá ani náhodou, krkoun jeden! Odcouval, v bezpečné vzdálenosti si sedl, krátce se zaklonil, dal uši dozadu a *polkl*. Celý krtek mu, za pohybů připomínajících krajtů polykající dosud živého králíka, zmizel v krku. Pak jenom seděl a tvářil se vítězně. Bylo pozdě vůbec nějak reagovat, nevím kdo, kde a jak by mu vypumpoval žaludek, ale díky fantastickému trávení se mu nic nestalo, jenom jsem se ho pro zbytek dne štítil.

